

En sorgelig åminnelse

öfver

panfartuget

Nusalkas

undergång utanför Helsingfors
stad tisdagen den 19
septemb. 1893.

Bejjungen af

Frans August Kafelin.

Pris 15 penni.

En sorgelig åminnelse

öfver pansarfartyget Rusalkas undergång
utaför Helsingfors stad

tisdagen den 19 september 1893.

Melodi: »Tuolla pohjan lahden rannalla» j. n. e.

1. För allmänheten en sorgesång
Jag åter ämnar besjunga,
Om Rusalkas stora undergång,
Hemst häd' för gamla och unga.
2. Finns ej någon från Rusalka kvar
Som om färden berätta kan?
Det frågas ständigt, men gafs ej swar,
Enär ingen sig rädda hann.
3. Från Newal hälen i lugn utgick
Att hemåt wägen sin bana,
Att den sen så fort sin ände fick
Det ju ingen kunde ana.
4. Ensam, utan hjälp Rusalka blef
På storm upprörda hafwets wäg.
På ett grund den sedan troligt bref,
Och der sin sista stund den såg.

— 4 —
5. Hafwets dystra bottenlösa swall
Har det uti sin ofgrund sänkt;
Windens styrta och orlanens makt
Rusalkas starke pansar sprängt.

6. En örlogsgigg i land har drifwit,
Död i den låg en rysl stotist.
Swad af de andra männe blifwit
Wet ingen mensta än förwisst.

7. Man säger nog att tvåhundra lif
Till botten med Rusalka gått.
Då ha de lemnat all strid och lif,
Och dödens lugn i böljan fått.

8. Vätaf söla och alla kaptas
Olycksstället först att hinna.
Och många barn och qwinnor hoppas
Kära anförwandter finna.

9. Rusalka war stätelig och stor,
För krigaren en säler hård;
Men sjöhymsens tunga, swarta flor
Wetäcker nu dess sista färd.

10. Pansar klädd i mäng' storm och fara
Rusalka länge hi har stått,
Och soldaters tappra skara
A däckat på den samma gått.

11. Nu ingen mera på däckat går,
De gått till dödens fölla land,

Rusalka ej mer' man städa får,
Den ligger djupt i wilens sand.

12. Swad tidens taud ej tära funnat,
Det gjorde hafwet på en stund.
Dess dystra öde war förlunnat,
Den stött i förtid uppå grund.

13. Mången hustru sin man har mistat,
Månget barn blifwit faderlös;
Många wänner ha wänner mistat,
Mången bror blifwit broderlös.

14. Åh, hur djupt ur mången sluten barn
Du en sakta suck sig bryter.
Ja, mången öga på tårar arm
Du i strida floder styrer.

15. De stå och gråta wid grafwens rand,
Gråta dem som lemnat denna werld,
Gråta dem som waktat fosterland
Och skyddat oss med starpa swärd.

16. De od' warit mångens enda stöd
Och saknan detsför dubbel är,
Ty mången kommer att lida nöd
Bland matar som än' äro här.

17. O! blåa bölja swad ha' de gjort
Att så säkert dem du böljer.
Swarför har du oberedt och fort
Skiljt man och hustru alltid åt.

18. Af de många du ingen skonat
Att budskap till werlden föra.
De hafwa alla nu försonat
De fel man ej mer' får höra.

19. Så ytterst kall och mörk är grafwen,
Så dystert och så hemst dess rand.
Den bryter tunga wandrings stafwen,
Den förer till ett okänt land.

20. Den sut en sorgsen mala sänder
Till krigaren ej mera när.
Till hafwets botten mer' ej länder
Den faderlöshas heta tår.

21. Å den sista domedagen doct
Stall allt förklarad warde.
Då stosa dessa tvåhundra ocl
Uppstå, och tala om sin fara.

22. Nu hel'ga hymner alla sjunga
För dessa tappva krigare,
Som nu i wäta grafwen gunga,
I sinna wilens bölja blå.

23. Många böner ocl uppändas
För dessa mäppers sista strid,
Och många ljus i templen tändas
För dessa hjälars ro och frid.

24. Ja, i frid och ro de hwila må
Efter slutat jordiskt wärk,

Och sedan en himmels glädje få,
När alla åter skall uppstå.

25. Du mensklighet som sjunger åter
Om pansarsleppets undergång,
Dig samma öde ocl kan hända
Då sjunga wänner forgesång.

26. Af detta wi äfwen lärdom få
Som oss alla till nytta är:
Att på böden allt beredda gå
Så länge som wi wandra här.

27. Ly ingen wet när lifwets lampa
Utaf dödsengeln slädes ut.
Ingen wet när vår korta lefnad
Hunnit till dödens stöna slut.

28. Allastädes oss faran möter
Vad' uppå land och uppå sjö.
Man ej wet när på den man stöter,
Man ej wet när man måste dö.

29. Ej ung, ej gammal den stona gör,
Alla för dess lte falla.
Himmelske fader oss derför hör
Innan du låter oss kalla.

30. Strydda, styr och fräls ditt eget folk,
Samla din egen blinda hjord,
Lärdom, mod och styrka alla gif
Att rätt förstå ditt lifsens ord.

31. Vår oss rätt förstå ditt helga ord,
Vår oss bedja för dem alla,
Vår oss, att endast du är smord,
Vår oss endast dig åkalla.

32. Döm icke alla vilseförda,
Döm dem ej med stolt förakt,
De ha i hjertat tunger börda
Som synden på dejs skuldra lagt.

33. Din hel'ga hand rädd dem som falla,
Förlunna nådens milda ljud,
De vilseledda återkalla,
Hör oss, O, milde Herre Gud.

